Poštnina plačana v gotovini

Straža v viharju

Izhaja vsak četrtek • Posamezna številka stane Din 1·50
Celoletna naročnina Din 35·— • Čekovni račun: „Straža v viharju", Ljubljana, št. 16.790

Izdaja: Konzorcij „Straže v viharju" (A. Tepež) • Urejuje: L. Klauž
Uredništvo in uprava: Ljubljana, Miklošičeva 5 • Tisk Jugoslovanske tiskarne (K. Čeč)

Ljubljana, 19. januarja 1939 — Leto V — Številka 14

Naše pravice — naše zahteve

V novo leto smo stopili polni upanja in pričakovanj. Tisoč želja nam tli globoko v srcih, za katere želimo, da bi se v novem letu izpolnile. Nešteto pričakovanj je pred nami, nihče ne ve za nje, morda smo jih le enemu bitju zaupali. Da bi bilo vse čim lepše, čim boljše. —

Da bi najprej napravili velik korak naprej mi sami, vsak posameznik. Da bi v naši notranji rasti napredovali. Da bi bila ljubezen med nami velika, mogočna, vsepremagujoča. Da bi se tako malo približali ljubemu Bogu. Daj Bog!

Pa tudi kot pokret, da bi napravili mogočen korak naprej. Naša družina se mora v novem letu povečati in biti enotna kot do zdaj. Novega človeka gradimo, človeka božjega, ki povsod in neprestano isto hoče: zapovedi Kristusa Boga v življenje prenesti, zapovedi Ljubezni izpolnjevati, Resnico oznanjati. Človeka poštenega, zvestega sebi in Bogu.

Ta družina pa hoče svobode. Da, svobode pri njenem delu. Tisoči naših bratov po srednjih šolah še danes nimajo nobene organizacije. Klika, ki je pred leti z enim samim zamahom uničila številna, cvetoča katoliško-prosvetna dijaška društva, ta klika vlada še danes tu. Sram nas je, pa vendar je res. Najrazličnejše liberalne frakcije imajo možnost organizacijskega dela na srednji šoli. V telovadnih društvih in izven njih imajo vsemogoča predavanja, na gimnazijah imajo društva, ki so jim jih pripravili njihovi očetje. Ne zgovarjajte se na srednješolski zakon, gospodje! Tudi tega ste ustvarili vi, tako, da vam služi.

Katoliški študent nima možnosti organizirati se. Ta večina slovenskega dijaštva, ki je narodu najbližja, ta ne sme imeti svojih organizacij. Še več! To katoliško dijaštvo šikanirajo profesorji, ki pripadajo kliki preteklih dni, ti profesorji in ravnatelji, izkoreninjenci slovenskega naroda širijo laži pri pouku in smešijo vero in katoličtvo. Ti ravnatelji razveljavljajo občne zbore šolskih nevtralnih društev, ker dobijo odbor katoliški fantje, ker so pač sposobni. Sklicujejo se na nepolitičnost, pa uganjajo oni sami največjo politiko, ko imenujejo potem v odbor fante JNSarskih očetov. Ti ravnatelji plenijo naš list »Stražo v viharju«, ki se jim zdi sila nevaren. Številnih brošur in knjižnic, ki jih širijo na gimnaziji različni podtalni elementi, ne vidijo, za nje je »Straža« mnogo bolj nevarna kot vsa nezakonita propaganda.

»Liga dostojnosti« v Ameriki, ki vodi borbo proti slabim filmom, je od novembra 1937 do oktobra 1938 ocenila 580 filmov, med njimi 137 uvoženih.

Ocenjeni so bili:

vsem dostopni	345
samo za odrastle	194
odsvetovali so obisk	32
popolnoma slabi	7

Dvema filmoma pa so dali posebno oceno. O filmu »Blockade«, ki kaže dogodke iz španske državljanske vojske, so zapisali, da propagira tujo politiko, o filmu »Rodil se je deček« pa, da ni primeren za razvedrilo, ki bi bilo namenjeno javnosti.

V novem letu zahtevamo svobode katoliškemu gibanju, zahtevamo organizacij za katoliške dijake in dijakinje, zahtevamo svoboden razmah! Zahtevamo, ker hočemo v našo sredo tudi one, ki jih zapeljujejo rdeči in žolti izkoreninjenci. Zahtevamo svobodo naši besedi, da bomo enkrat potegnili krinko z obrazov grobokopov slovenske mladine.

Na Vas, zastopniki naroda, se obračamo. Istemu narodu pripadamo, kateremu pripadate Vi, katoličtvo je naše načelo kot Vaše, delati hočemo kot Vi pri gradnji katoliškega človeka, naroda, pri gradnji velike krščanske Jugoslavije. Tudi Vi in predvsem Vi ste odgovorni, če ne daste možnosti dela nam mladim. Po taki vzgoji, kakor se vrši danes na naših srednjih šolah, v popolnoma svobodnem delovanju nasprotnikov naroda in države, po taki vzgoji drvi srednješolska mladina, bodoča voditeljica naroda in države v pogubo in pogin.

Da bi v novem letu slovenska katoliška dijaška mladina v svobodnem in velikem ognju zaživela. Da bi v globoki ljubezni vse tovariše, ki so okrog nje, prečistila in v svojem navdušenju zajela. Da bi se močno v letu, v katerega gremo, svojemu cilju približali: pokristjaniti naše šole, našo univerzo.

Pri tem nam Bog pomagaj!

Današnja številka vsebuje:

Hitlerjanska mladina
J. Ev. Krek in sokolstvo
Srednja šola
Juridična uredba
Žarek iz Pariza
Časopisje ob novem letu

Žarek iz Pariza

Pod zastavo sv. Save, Slomška in Strossmayerja

Zadnjič smo poročali o razmerah v vrstah jugoslovanskih izobražencev v Parizu in smo omenili posebej nezdrave rezmere, ki vladajo v društvu jugoslovanskih študentov. Občni zbor tega društva, dne 5. decembra 1938, ki je razgalil politično zlorabljanje društva v levičarske akcije v vsej njeni razsežnosti, pa je obenem dal slutiti prve znake razčiščenja teh gnilih razmer v Parizu, ki niso bile zadnji vzrok kalnih razmer med dijaštvom na belgrajski in zagrebški univerzi.

Okoli male skupine (do 25), ki je na občnem zboru jugoslovanskega društva s svojimi stvarnimi očitki prisilila levičarsko društveno upravo do molka, in je v znak protesta občni zbor zapustila, so se začeli zbirati tudi drugi nemarksistični študentje, ki jim je občni zbor odprl oči. Tako je skupno dozorela misel, da je treba jugoslovanskim študentom v Parizu ustvariti novo ognjišče, ki bo v nasprotju s starim, ki se je tako zapletlo v internacionalistične marksistične mreže, da se je v njih zadušilo — temeljilo na pravih nacionalnih temeljih. Ko se je končno po tolikoletni pasivnosti zganilo nazadnje tudi jugoslovansko diplomatsko zastopstvo v Parizu in izjavilo, da obstoječega društva iz znanih razlogov ne more več smatrati kot predstavnika jugoslovanskih izobražencev v Parizu, so bili dani vsi pogoji za pravno ustanovitev novega društva.

Dne 5. januarja 1938 se je v univerzitetnem mestu vršil občni zbor novega društva jugoslovanskih izobražencev v Parizu. Občnega zbora se je udeležilo preko 60 študentov, ki so enoglasno in navdušeno sprejeli društvena pravila in društveno deklaracijo potem, ko je tov. Casar France utemeljil globlje razloge, ki so vodili k ustanovitvi novega društva.

Društvena pravila in deklaracija določajo, da je društvo nestrankarsko in nepolitično predstavništvo jugoslovanskih študentov v Parizu z namenom afirmiranja svoje domovine v tujini in za delo na francosko-jugoslovansko medsebojno spoznavanje — poleg korporativne skrbi in zaščite svojih članov.

Jasno so opredeljene društvene osnove, v duhu katerih se mora pod sankcijo prenehanja vršiti vse društevno delo:

Društvo jugoslovanskih študentov v Parizu temelji na nespremenljivih osnovah narodne misli, kot izhaja iz naše nacionalne zgodovine in tradicije, zajete v delu naših narodnih preporoditeljev Sv. Save, Slomška in Strossmayerja. Zvesto tem načelom društvo jugoslovanskih izobražencev v Parizu odklanja destruktivne kulturne in socialne nazore komunizma, ki pomenijo zanikanje opisanih osnov naše domovine.

Društvo je torej strogo nepolitično, a nikakor ne indiferentno. Jugoslovanski študetnje v Parizu so kot prvi dali zgled, da se je treba končno tudi skupnim reprezentančnim društvom enkrat za vselej otresti »indiferentnostnih« osnov in namenov, ki potem služijo protinarodno usmerjenim kot streha in ščit za »indiferentno« levičarsko propagando. V tem je velik pomen tega dogodka, ki ga zato po pravici lahko imenujemo žarek iz Pariza.

Občni zbor je nato, zopet soglasno, potrdil enotno listo društvene uprave, ki ji je načeloval Stanko Natlačen. Odbor se je nato na svoji seji sestavil takole:

Predsednik: Stanko Natlačen. Podpredsednika: Plamenac, Simonović. Tajnika: Salihbegović, Pešić. Blagajnik: Ciril Žebot in še sedem odbornikov (med katerimi sta še dva Slovenca).

Poleg podrobnega dela odbora v smislu označenih društvenih namenov bo društvo priredilo za francosko družbo javne proslave Sv. Save, Slomška in Strossmayerja ter dva lepa filma o Jugoslaviji.

Slovenski študentje so k temu razveseljivemu razvoju med jugoslovanskimi izobraženci v Parizu doprinesli znaten del. Predsedniško mesto je le vidno zunanje potrdilo zaupanja, ki ga v vrstah pozitivno usmerjenih jugoslovanskih študentov v Parizu uživajo slovenski izobraženci. Upajmo, da bo to lepo razmerje trajalo in koristilo domovini.

Č. Ž.

Hitlerjanska mladina

Pismo francoskega študenta

Dragi Jean Pierre!

Motiš se, ako misliš, da sem pozabil Tebe, da sem pozabil Vas vse, ker sem daleč od Francije in ker se bavim s problemi, ki so drugačni od Vaših. Prav nasprotno, moj dragi. Nikdar nisem tako resno in tako vztrajno razmišljal o žesizmu, kot te dni, ko prihajam v stik z nemško mladino. Že v primerjavi s tujimi mladinskimi gibanji moremo razumeti vso globino in pomen žesizma.

Tudi Vi bi morali poznati miselnost tukajšnje mladine in generacijo, ki tu klije. Takoj ko stopiš čez mejo, te frapira ena reč: kako veliko važnost polagajo Nemci na mladinska gibanja. To sem zasledoval že v nürnberškem katoliškem časopisju, ko je še živelo. Kakor hitro se pojavi mladina z zastavami, z navdušenimi »Heil«, s svojo svežo in zdravo silo ter s svojim navdušenjem na pozorišču, vse ljudi zajame neko čustvo zanosa in ganotja. Pri teh premagancih svetovne vojne, uničenih po brezposelnosti, razrvanih po socialni krizi, je slonela vsa nada na mladih, ki ne nosijo na sebi teže krivde, ki so jo zagrešili predniki.

Danes se je ta nada konkretizirala. Hitler je zbral mladino v svoj tabor, specialne šole vzgajajo udarne čete. Trije gradovi ob Renu sprejemajo pod svojo streho bodoče mladinske vodje. Hitler je dejal: Mladi Nemec bodočnosti mora biti gibčen, prebrisan, delaven kot krt, žilav kot usnje in trd kot jeklo. Zato vzgajajo hitlerjansko mladino predvsem v intenzivnem telesnem delu (ah, naša mladina, ki prezira šport in gimnastiko!), obdelujejo jo na vse mogoče načine; poučujejo jo v najraznovrstnejšem delu, v mehaniki, elektriki, izvežbajo mlade ljudi za izvrstne vozače avtomobilov, odlične govornike, letalce itd., omogočijo mladini čim bližji stik z naravo: zato potujejo peš po deželi, prirejajo taborenje, obdelujejo zemljo, žanjejo, kopljejo, spoznavajo rastlinstvo, plezajo po gorah, goje plavanje itd. Pišejo malo, bero malo; glavno jim je živeti in delati.

Nad vsem tem plava nek nacionalni misticizem, železna disciplina, neprestano navajanje na težave, popolna vdanost Hitlerju.

Po vsej Nemčiji srečuješ Hitlerjeve mladce z rjavimi srajcami in kratkimi črnimi hlačkami. Korakajo po cestah v ritmu bobnov. Na vseh vratih zvone in zbirajo stare časopise, železje in kosti. Gledal sem jih na razstavi v Düsseldorfu. Občudovali so razstavo iz kemije in mehanike ter kot hiptnotizirani poslušali enega izmed svojih führerjev, ki jim je predaval o strojih. Nikogar ne boste našli pri jazzu, v kavarnah in zabavah. V splošnem to niso veseli mladiči, le malo se smejejo. Vztrajno slede svojemu cilju in svoji nacionalni misiji.

Na žalost ima hitlerjanska vzgoja to temno stran, da stremi za razkristjanjenjem mladine. Vero predstavljajo mladini kot staro institucijo, ki nima več mesta v novi Nemčiji. Duhovnike smešijo na vse načine, slikajo jih kot zaostale in sovražnike režima. Pod takim pritiskom se tudi najboljši počasi zastrupijo.

Niso vsi nacisti. Mnogo jih je, ki jih utruja ta večna in bučna propaganda. V 17 in 18 letih, ko se razvija njihov intelekt, se prav lahko odvrnejo od stranke, ki jim nudi le prazen entuzijazem brez idej. Končno tudi ni gotovo, da bo hitlerjanska mladina ustvarila poznejše hitlerjanske generacije. Toda rezultati bodo morda še slabši. Kajti v njih ni krščanskega življenja, ni Kristusa. Nevarnost je, da bo mladina zabredlla v komunizem ali še bolj verjetno v popoln nihilizem, skepticizem ali anarhizem.

Ali razumeš, Jean Pierre, poslanstvo žesizma? Ali razumeš, v koliki meri imamo mi nalogo, da ohranimo in si pridobimo svežosti, spontanosti, svobode, čistosti, inteligence in vere? Pri Nemcih se moramo učiti discipline in telesne kulture. Mi pa moramo to dopolniti, da ne bomo vzgojili samo živali, ampak popolnega človeka, to je — kristjana.

Torej, Jean Pierre! Vzemi resno žesizem! Podari se mu vsega. Tudi ti bodi gibčen in preudaren, delaven kot krt, žilav kot usnje in trd kakor jeklo. Bodi pa tudi prozoren kot zrak in čist kot studenček. In končno, vlij naravi, na katero je uglašeno tvoje telo, misli nanjo, glej pa višje od nje ter jo usmeri v sebi tako, da Te bo dvigala h Kristusu.

Zaupaj Jean Pierre, in živi v Kristusu. On je svet premagal.

Biti na straži je potrebno

»Pride namreč čas, ko ljudje ne bodo več prenesli zdravega nauka...« je že v apostolskih časih apostol narodov, sv. Pavel, napovedal svojim sovrstnikom.

Čas, ko ljudje ne preneso več zdravega nauka, se vedno ponavlja kakor leto s svojimi luninimi in sončnimi mrki. Vedno je bila torej v zgodovini krščanstva nevarnost, da ljudje ne bodo našli in spoznali zdravega nauka, pravega nauka, odrešilne misli in resnice.

Nikoli pa ni bila ta nevarnost večja ko danes. Tega pa ne rečemo kar tjavdán, ampak s premislekom, ker vidimo, koliko tiskanih naukov kroži danes med svetom. Ni mogoče, da bi bili vsi ti nauki zdravi, ker ljudje, ki jih pišejo, niso zdravi, namreč duhovno zdravi. Koliko teh naukov ne narekuje ljubezen do resnice, marveč le prenagljena sodba, predsodek, nevoščljivost, sovraštvo in maščevanje. Zlasti kritiki in kritike na vseh področjih nosijo le premnogokrat pečat neplemenitih nagibov, ki jim vodijo misel in besedo. Stvarne kritike je malo, čeprav se kritik prizadeva, nadeti si videz stvarnosti. Pa to je le en sam primer. Povzeti hočemo zopet glavno misel: ob neštevilnih izjavah in objavah različnih trditev je človeku težko najti pravo in zdravo jedro.

Težko, vendar ne pretežko. Stvarnik, ki je dal človeku um in hrepenenje po resnici, mu je moral dati in mu je tudi dal možnost in pot, da spozna in najde resnico. Saj je zmota in zabloda največja škoda in sramota mislečega človeštva. Pa naj se mu zde katere misli še tako blesteče in vekovite, velika nesreča so za človeški rod, če so naposled vendarle zmota in zabloda človeka v dobi, ko ni mogel več prenesti zdravega nauka.

Toda prav v tej besedi apostola Pavla je izrečena še druga misel, da bo namreč kristjanom zdrav nauk vedno na razpolago, samo če ga bodo hoteli poslušati in sprejeti.

Apostoli zdravega krščanskega nauka so bili in ostanejo za katoliškega kristjana: papež in škofje, ki so z njim v zvezi. To so poklicani varuhi in oznanjevalci resnice. Lep krščanski čut in ljubezen do zdravega nauka razodevajo uredniki naših katoliških listov, ki so v zadnjih letih v svojih listih nekako uvedli navado, da jim novoletno uvodno besedo napišejo škofje, ki so voditelji krščanskega ljudstva, tako kakor nihče drugi. Njih poslanstvo je od zgoraj. »Niste me vi izvolili, marveč jaz sem vas izvolil...« jim govori Kristus, ki mu je dana vsa oblast v nebesih in na zemlji.

Kdor si za najvažnejša življenjska vprašanja izbira svoje mojstre in učitelje izven teh poklicanih, je v nevarnosti, da se od zdravega nauka obrne k prijetno donečim basnim, k fabulam, kakor piše isti apostol.

In zares! Namenoma smo letos pregledali novoletne številke mnogih naših slovenskih, pa tudi hrvatskih, srbskih in še nekaterih drugih listov. Kaj smo našli in brali?

Ne sicer vselej, vendar več kot se za novolitno številko spodobi, fabule, fabule, fabule. Listi se hočejo že takoj s prvim pojavom v novem letu laskati in se prikupiti svojim razvajenim čitateljem... Zopet bi mogli navesti mnogo primerov, pa nočemo podaljševati tega kratko zasnovanega članka. Le nekaj splošnih opomb naj še zapišemo.

Najprej to, da naj nihče ne misli, da v teh vrstah govori le eden, marveč jih govori njih več, ki so o tem skupno razmišljali in prišli do skorajda enakih zaključkov.

Zaključki pa so sledeči:

Vsi naši listi, z njih uredniki in sotrudniki vred, naj pišejo vedno zdravo neoporečno besedo, da bo nasprotnik osramočen, ker ne bo imel o nas nič hudega govoriti. (Tit II., 7, 8). Vemo, da mora list služiti tudi razvedrilu in zabavi, vendar še bolj vzgoji in tolažbi svojih naročnikov. Razvedril in zabav je vsepovsod dosti, le zdrave in tečne dušne hrane je malo, premalo.

Nekateri naši listi se premalo zavedajo, da morajo biti v obrazu in izrazu sodobni, če hočejo zajeti sodobni rod. Nekaterim urednikom se namreč pozna, da premalo občujejo z mladimi ljudmi. Kdor se večkrat shaja z mladino, ne izgubi tako lahko sodobnega vidika. Ako se morajo mladi učiti pri starih, se morejo tudi stari učiti pri mladih. Le tako bosta list in urednik ohranila mlad in svež obraz in izraz.

Naročniki naših lisov, naj v njih včasih, rajši večkrat ko manjkrat, najdejo priliko, da bero besedo svojega vrhovnega poglavarja, pa tudi besedo svojega domačega škofa. Nikakor ne mislimo, da bi moral papež ali škof dajati posebne svoje izjave za časnike in časnikarje, marveč bi le radi videli, da bi se papeževi in škofovi besedi, ki je namenjena krščanskemu občestvu, posvečalo več pozornosti in upoštevanja. Sedaj pa večkrat vidimo, da se za krščansko vodilo višje cenijo ali vsaj bolj poudarjajo izjave, ki jih je zapisal kak sloveč ali komaj zaslovel pisatelj. Kdo sme izdajati izjave v imenu krščanske družbe? V prvi vrsti papež in škofje. Nepoklicanemu se utegne zgoditi, da pri najboljši volji ne bo mogel ljudem nuditi zdravega nauka ter bo zapisal stavek, kakršen je n. pr. ta-le: »Krščanske družbe že dolgo ni več, ker krščanske ljubezni ni več...« To je skoraj demonska fraza. Krščanska ljubezen vendar še živi, pričajo milijoni, ki se žrtvujejo za krščanske vzore, torej krščanske družbe še ni konec.

Vsakteri list bo torej toliko bolje urejevan, kolikor bolj bo njega urednik in vsak sotrudnik uverjen, da se mora človek vedno učiti in delati popravke v svojem delu in življenju, če hoče rešiti sebe in koristiti drugim. Samozavest je sicer lepa lastnost, a biti mora modra, če ne, ni prava; modra pa ni, če ne služi spoznani resnici.

Krščansvo se mora res — pravi papež Pij XI. — prenoviti v sodobni človeški družbi. Pa ta reforma se mora pričeti v lastnem srcu. Kdor ni začel s to prvo, naj nikar ne začenja z drugo... sicer bo zašel v zmoto, ki ne gre za pravo reformo ter bo sebe in druge pripravil ob prave življenjske vrednote. Reforma krščanske družbe se mora izvršiti v Cerkvi s Cerkvijo in le po Cerkvi. Katoliška akcija!

SLOVENSKA DIJAŠKA ZVEZA.

ZTO. — Slovenska dijaška zveza je prejela za božič in za novo leto nešteto voščil in čestitk posebno iz inozemstva. Menda nas ni nihče, ki se je bil udeležil kongresa Pax Romane na Bledu, pozabil, vsem »so ostali dnevi na letošnji kongres nepozabno lepi in spomin na našo slovensko zemljo trajen«. Tovariši, te čestitke in pozdravi so poslani vam vsem, vsem članom Slovenske dijaške zveze.

Odnosi med človeško osebnostjo in državo

Krščanska in rasistična rešitev

Gotovo je krščanstvo v nekem smislu nauk občestva. Saj že sv. Pavel primerja kristjane in katoliško Cerkev z mističnim telesom Kristusovim. Ta enotnost se je v zgodovini očitovala na zunaj v enotnosti Cerkve. Kristjan se ne briga izključno samo zase. Mnogokrat se mora celo podrediti skupnim interesom, kajti družba mu je kot družabnemu bitju potrebna in se ji mora zato v marsičem podrediti in celo zanjo žrtvovati.

Toda moč celote nad delom še ne jemlje človeški osebi prvenstvene pravice. V kolikor je človek zgolj duhovno bitje, v toliko je nad vsako drugo vrednoto. Družbin smisel je sreča posameznika in samo posameznik ima zagotovilo nesmrtnosti.

Pravi pomen teh resnic uvidimo šele vpričo sedanjih rasističnih zmot.

V Nemčiji je pravica identična z močjo in koristmi nemške rase. Po rasistični ideologiji ne eksistira nič, kar bi imelo višjo moč od nemške rase, niti Društvo narodov, niti kaka druga mednarodna ustanova.

Občni zbor Akademske akcije

bo 27. t. m. ob 2. uri popoldne.

Volitve novega odbora bodo v soboto 28. t. m. od 8.—1. uri v zbornici.

Vpisovanje bo 23., 24. in 25. t. m. od 10.—12. uri dnevno v lokalu DSJF. - Članarina 1 din.

Tovariši - akademiki!

Vpišite se v AK „Straža"!

Izba »Straže« je v Semeniški ul. 2.

Član zvezne vlade v Švici minister Jean-Marie Musy, ki je bil že dvakrat predsednik Švice, je podal nekemu francoskemu listu sledečo izjavo: Boljševizem je v svojih temeljih materialističen. Zanika vse duhovne vrednosti in vsa načela, na katerih sloni civilizacija, zpoveduje popolen prezir vseh zgodovinskih vrednot.

Moskva hoče vojno, ker bi beda, ki bi na ta način nastala izročila Zapad boljševizmu.

Da odpravimo vojno nevarnost, je treba da Evropa dosledno in neusmiljeno izruje boljševizem.

Najnovejše navodilo Kominterne je, da pričnо vsi levičarji rjoveti proti fašizmu, čim stopi kdo komunizmu na prste.

Janez Ev. Krek in sokolstvo

Odgovor enemu ljubljanskih ‚sokolskih' profesorjev

Na eni ljubljanskih gimnazij so imeli pri slovenski uri predavanje o »češkem Sokolu«. Predavanje je bilo tako, da je žalilo verski čut in svetovni nazor katoliških dijakov. Ko je to eden naših fantov pri debati omenil, ga je zavrnil profesor slovenščine, znani ‚sokolski profesor' zelo neprijazno. Med drugim je trdil tudi: »Kaj boste vi! Tudi Janez E. Krek je bil proti temu, da bi ustanovili Orla in je priporočal ‚Sokola'. Vseh teh razprtij pa je kriv pri nas samo škof Srebrnič, ki je izdal knjigo proti sokolstvu . . .«

Če namenoma ta g. profesor potvarja resnico, moramo to njegovo početje najostreje obsoditi, če pa je ne pozna, pa pričakujemo od njega, da stvari, ki jih ne pozna, pusti na miru.

Ideja Orla je ideja dr. J. E. Kreka. On je dal pobudo za njegovo ustanovitev, in se je zavzemal za orlovski razmah. Ohranjeni so njegovi čudoviti govori iz občnih zborov Orla (navadno so bili v novembru), kjer je dajal ognja novemu gibanju. Govori so po stenografskih zapiskih ohranjeni in kdor želi, jih lahko še bere v revijah bivše orlovske organizacije.

Da je škof Srebrnič kriv vseh tozadevnih prepirov pri nas, je prav tako laž. Nikdar ne morejo biti in ne bodo mogli biti katoličani za takšno organizacijo, kakršna je pri nas v Sloveniji sokolska. Taki, kakršna je, velja naš jasen in odkrit boj. Tega se nismo zavedli šele takrat, g. profesor, ko je izšla okrožnica škofa Srebrniča, ampak že davno, davno prej. Okrožnica škofa je bila le jasna in odkrita beseda, pa neustrašna proti vsemu, kar v sokolstvu ni združljivo s katolicizmom. Cerkveni knez je govoril to takrat, ko je bilo to sila nevarno, takrat, ko je stal ‚Sokol' na vrhuncu svoje moči, seveda je bila ta moč od vseh strani umetno podprta.

Položaj je za nas popolnoma jasen. Prinesli bomo o tem še več člankov v prihodnjih številkah, tako, da naših fantov ne bodo mogli begati z lažmi. Take in podobne gg. profesorje pa opozarjamo, da so zato na gimnazijah in da jih slovenski narod zato plačuje in jim daje kruh, da uče in širijo resnico, ne pa da potvarjajo zgodovinska dejstva in širijo laži.

Nova juridična uredba

Mesec januar nam je prinesel dve važni spremembi: objavljena je bila novela k uredbi za študij na medicinski fakulteti, ki je omilila precej trdot lanske uredbe. O njej bomo še spregovorili prihodnjič.

Še važnejša je nova juridična uredba, ki je končno izenačila študij na vseh štirih fakultetah v državi.

Izpiti po novi uredbi:

Diplomskih izpitov je osem. Polagajo se v skupinah ob koncu leta.

Prvo leto:

Prva skupina:
1. Uvod v pravne in družbene nauke.
2. Zgodovina in sistem rimskega prava.

Druga skupina:
1. Narodna in vsporedna pravna zgodovina.
2. Cerkveno pravo (brez zakonskega).

Drugo leto:

Prva skupina:
1. Kazensko pravo.
2. Kazenski postopnik.

Druga skupina:
1. Ustavno pravo in teorija o državi.
2. Narodno gospodarstvo.

Tretje leto:

Prva skupina:
1. Upravno pravo.
2. Mednarodno javno pravo.

Druga skupina:
1. Finance.
2. Ekonomska politika.

Četrto leto:

Prva skupina:
1. ODZ.
2. Mednarodno privatno pravo.

Druga skupina:
1. Civilni pravni postopek in stečajno pravo.
2. Trgovinsko, menično in čekovno pravo.

Ob koncu vsakega leta se mora najprej polagati izpit iz prve skupine, šele potem iz druge.

Če kandidat pri izpitu iz prve skupine pade, lahko kljub temu polaga izpite druge skupine (čl. 21.).

Izpitni roki so: junijski, oktobrski in februarski (čl. 24.).

Ocene: Kandidat je položil izpit, če je iz obeh predmetov, ki spadajo v to skupino, dobil oceno najmanj šest.

Kandidat, ki je dobil v enem predmetu oceno pod šest, mora ponoviti oba predmeta (čl. 31.).

Doktorat

Za doktorat je predpisano obiskovanje specialnega kurza, ki traja eno leto. Specialni kurzi se dele v naslednje skupine:
1. pravno-zgodovinske,
2. privatno-pravne,
3. kazensko-pravne,
4. javno-pravne,
5. ekonomsko-finančne.

Slušatelji, ki se pripravljajo za doktorat, lahko izberejo poljubno skupino (čl. 39.).

Doktorski izpit je sestavljen iz:
a) ustmenega izpita,
b) disertacije in njene obrambe.

Kandidat, ki z disertacijo ne bi uspel, mora izdelati novo iz drugega področja. (Čl. 55.)

Kandidat je zavezan izročiti dekanatu 100 tiskanih izvodov doktorskega dela. (Čl. 56.)

Važna je določba čl. 72, ki določa, da more slušatelj vpisati prvi semester samo v zimskem semestru.

V četrti semester se morejo vpisati samo oni, ki so položili izpite iz 1. in 2. skupine (čl. 73.).

Priznanje semestrov. Slušateljem, ki so bili pred vpisom na pravno fakulteto vpisani na drugi fakulteti ali visoki šoli s stopnjo fakultete, se ta študij ne prizna (čl. 76.).

Prehodne določbe

uredbe veljajo za vse slušatelje, bodisi splošnega, bodisi specialnega kurza, ki se bodo vpisali potem, ko stopi ta uredba v veljavo.

Predavanja splošnega kurza po novi uredbi prično za prvo leto v šolskem letu **1939/40,** za četrto leto v začetku šolskega leta 1942/43.

Predavanja specialnega kurza za doktorat prično v začetku šolskega leta **1939/40** (čl. 84.).

Za slušatelje, ki so se vpisali v času, ko ta uredba še ni veljala, bodo veljali dosedanji predpisi do konca šolskega leta 1941/42. Po tem roku bo v vsem veljavna zanje nova uredba. (Čl. 86.)

Kako bodo slušatelji, ki ob koncu šolskega leta 1941/42 še ne bodo končali študije, prevedeni na novo uredbo, bo določil prosvetni minister na podlagi predlogov fakultetnih svetov v šestih mesecih. (Čl. 86.)

Po čl. 87. so fakultetni sveti pooblaščeni, da določijo za svojo fakulteto ali in pod kakimi pogoji se bo dovolil prehod iz starega izpitnega in študijskega reda na novi red pred koncem študijskega leta 1941/42.

Takse.

Izpitne takse se bodo plačevale po taksnem zakonu iz leta 1923. Za **vsak izpitni predmet** se plača po 50 din.

Srednja šola

LISTNICA UREDNIŠTVA:

Dijakinja: Ni naša krivda, da Tvojega članka ne moremo objaviti. Poskrbeli pa bomo, da se bo zadeva uredila na drug način.

Vse cenjene naročnike prosimo, da oproste nevzgledni obliki na treh mestih v današnji številki; krivi nismo ne mi, ne tiskarna.

Nosite znak Slovenske dijaške zveze!

Dobite ga pri poverjeniku ozir. v pisarni, Miklošičeva cesta 5

Slovenci, ne bodimo hlapci!

Tiste dni pred božičnimi prazniki sem čakal v poštnem uradu, da pridem na vrsto. Bilo je sila ljudi — saj sem bil v Ljubljani. Pred menoj je bila gospa na vrsti, ki je govorila s hrvatskim akcentom, a je govorila slovensko. Tu pa tam ji je ušla kaka srbohrvaška beseda. Ko je naša poštna uradnica to opazila, je naenkrat govorila srbohrvaško. Ampak gospa je govorila naprej kar slovensko, gotovo se je hotela vsaj naučiti naš jezik. Še g. direktor pošte je moral dati nekaj pojasnil — tudi ta še ne govori slovensko. Naenkrat govore vsi poštni uslužbenci srbohrvaško, gospa pa slovensko. Človek ima občutek, da je nekje daleč, ne pa v prestolnici Slovenije.

Peljal sem se na počitnice. Ko sem v Novem mestu izstopil, sem še nekaj počakal na postaji. Promet je silno živahen, več mladih železniških uslužbencev je na peronu v živahnem razgovoru. Pride nekdo in nagovori neslovensko. Nenadoma začne vsa družba govoriti tuje. — Bežal sem dalje, domov v osameli kmečki dom. — Nikogar več nočem poslušati, strašno težko mi je.

Saj je prav, da smo vljudni, toda ne bodimo vsiljivo vljudni, ne bodimo hlapci, da, to je že hlapčevstvo! Kako na ta način spreminjamo obraz naše Slovenije — kaj misli tujec, kje da je, ki vidi take primere? Bodimo samozavestni, ponosni Slovenci, pri tem ponosu pa ustrežljivi, če je to potrebno!

SI ŽE KDAJ MOLIL ZA SLOVENSKI NAROD, ZA SVOJ NAROD, KI TRPI IN KRVAVI? SI ŽE PROSIL BOGA, DA BI VSEMU SLOVENSKEMU NARODU SONCE SVOBODE ZASIJALO?

Pridobivajte nam novih naročnikov!

Nedeljske misli

Nikomur ne povračujte hudega s hudim (Rimlj 12, 16.)

V berilu prihodnje nedelje se čita odstavek iz pisma, ki ga je pisal sv. Pavel Rimljanom. Apostol ve, da imajo kristjani nasprotnike. Zato hoče sv. Pavel dati nekaj smernic, ki naj vodijo obnašanje kristjanov do nasprotnikov. Te smernice pa so danes še prav tako aktualne.

Prvo načelo, ki naj uravnava naše razmerje do sosedov, tovarišev in do vseh, s katerimi pridemo v dotiko, bodi po besedah sv. Pavla: »Ako je mogoče, živite, kolikor je na vas, z vsemi drugimi v miru.« To načelo se ne da vedno izvesti, ker se za mirno sožitje zahteva dobra volja obeh. Zato velja le pogojno: »Ako je mogoče . . .«

Če nasprotnik ne mara miru ter dela težave in kupiči krivice, mir ni mogoč. Mi se smemo braniti in krivico moramo imenovati krivico. Toda kar redno se razmere navadno kmalu presučejo in nasprotnik pride v položaj, ko bi mu mi lahko enako z enakim povrnili. Kako razumljivo je tedaj, da se dvigne v nas misel na maščevanje. V sebi slišimo glas: »zdaj je prilika, daj, povrni!« In vendar ne bi bilo prav, če bi ga poslušali. Sami bi s tem napravili novo zlo in nasprotnika bi v sovraštvu še bolj zakrknili. V takem trenutku je najlepša prilika, da pokažemo svoje krščansko mišljenje. Apostol Pavel pravi: »Nikomur ne povračujte hudega s hudim . . . Ako je tvoj sovražnik lačen, mu daj jesti; ako je žejen, mu daj piti.« Danes bi še lahko dostavili: Če moreš, približaj se mu; ako prosi službe, interveniraj zanj; potegni se zanj, kolikor moreš. To bodi drugo načelo.

Tako ravnanje spravi nasprotnika najprej v začudenje. Če bi se maščeval nad njim, bi to razumel. A ker tega ne storiš, mu je nerodno. Sv. Pavel pravi: Če z dobrim povračuješ hudo, »zbiraš žerjavico na njegovo glavo.« Nasprotniku je mučno, ko se spomni, kakšen je bil poprej sam do tebe. Zamislil se bo in šel vase. Mnogi, čeprav ne vsak, bo v drugo drugačen. Pa tudi če ga eno samo tako povračilo še ne izpreobrne, bo tebi ostala vsaj ta zavest: »če nisem v nasprotniku, sem pa vsaj v sebi zlo premagal z dobrim.«

Da, po teh dveh načelih se ravnajmo v zasebnem in javnem življenju. Tako smo dolžni kot kristjani. Saj moramo biti živi glasnik dobrote, če naj bomo otroci tistega, ki je Dobrota sama!

Fantovski in dekliški

TABOR

Slovenske dijaške zveze

bo letos zadnje dni junija!

Kje?

AA, njeno delo in njene zahteve

Kaj je v novem proračunskem letu najpotrebnejše?

Lani je AA postavila naslednji vrstni red izpopolnitve univerze:

a) naknadni kredit za knjižnico in
1. strojni institut,
2. naravoslovni institut,
3. dogradiev anatomske predavalnice,
4. hidrotehnični laboratorij;

poleg teh konkretnih predlogov za nova poslopja, se je AA borila tudi za odkup rudarskega paviljona in akademsko menzo.

Ugodno sta bili rešeni prvi dve zahtevi: odobrena sta bila kredita za knjižnico — 5 in pol milij. in strojni institut — 8 milijonov din.

Najuspešnejše je bilo tekom leta rešeno vprašanje akademske menze — **zagotovljen je kredit,** s katerim bo postavljena akademska menza — najmodernejša v državi. Na to vprašanje, ki s tehnične plati še ni dovolj obdelano, se še povrnemo.

Zakaj se bomo borili letos?

V največji stiski so **naravoslovni instituti.** Res je, da je ta panoga čisto zase, da ne bo pomenila s splošnogospodarskega in socialnega stališča mnogo, kot n. pr. instituti na tehniki, vendar je stanje tega oddelka tako slabo, da je res potrebna nujna pomoč. Nedostatki so tako hudi, da pravo znanstveno delo močno ovirajo.

Hidrotehnični laboratorij

si je s postavitvijo provizorija nekoliko pomagal.

Hidrotehnični laboratorij je pa z gospodarskega vidika najvažnejši. Gradbeni oddelek je najmočnejši na tehniki. Povsod vlada veliko pomanjkanje gradbenih inženirjev in prav pri nas, pa tudi drugod po državi se bodo vršila še velika gradbena dela in regulacije rek. Jasno pa je, da hidrotehnični laboratorij, kakršen je danes, ne more vzgojiti dobrih inženirjev, ker manjkajo, razen vodnega korita za preizkušavanje tokov, ki pa je tudi premajhno, skoraj vsi obrati za eksperimentiranje. Nemogoča je pri takem študiju seveda tudi specializacija.

S smrtjo predstojnika gradbenega oddelka g. prof. dr. Žnidaršiča je tudi v učnem osebju nastala občutna vrzel, ki jo bo prav zaradi naštetih vzrokov težko nadomestiti.

Rudarski institut.

Čas je že, da se pokrene močna akcija tudi za rudarski institut. Koliko je bilo že govorjenja in razburjenja zaradi tega instituta. In po pravici. Ali naj Slovenci dopustimo, da bi nam ta institut odvzeli in prenesli v Bosno? Kateri razlogi govore za to? **Nobeni!** Bogastvo Slovenije na rudah — sposobni slovenski rudarski inženirji — najboljši v državi in priznani tudi v inozemstvu — kulturna premoč Slovenije — vse to so argumenti, ki govore za to, da ostane montanistika pri nas in da se izpopolni — to je, da se postavi novo poslopje, v katerem bo prostora za vseh pet oddelkov rudarskega instituta Nova nevarnost za prenos v Zenico je prav za prav ustanovitev »Jugočelika«, zato je treba pospešiti akcijo, da se zagotovi ljubljanski tehniki obstoj in izpopolnitev rudarskega instituta.

Ali naj bo ta institut v Zenici, ki je v primeru z Ljubljano vas, kjer ni niti najpreprostejših stanovanj na razpolago za inženirje in študente, slabe železniške zveze itd.

Rudarski institut mora ostati v Ljubljani in dobiti novo poslopje.

AA se je obrnila tudi na predstojnike montanističnega instituta g. inž. Pehanija, koliko je resnice na izjavi predsednika monanističnega kluba — tudi g. inž. Pehani je izjavil, **da o tem nič ne ve** in da taka nevarnost tudi ne obstoja.

Sedaj se pojavi vprašanje: odkod so ti »varuhi« popolne univerze dobili te gorostasne vesti? In čemu so jih širili in pozivali k štrajku, ko so vedeli, da ni resnice na stvari? Zakaj ni predsednik montanistov vprašal, če je bil v dvomih, svojega predstojnika, ki je v sosednji sobi, pa bi bil zvedel vse?

Na to lahko mi odgovorimo: **ker ni šlo za rudarski institut, niti za resnico — temveč za štrajk.**

Zanimivo in poučno!

Kako so hoteli montanisti (neki znani seveda) štrajkati:

Takole 14 dni pred državnozborskimi volitvami se je naenkrat raznesla med tehniki in po univerzi vest: montanistični institut bo deložiran, odpovedala mu je banska uprava — štrajk. Predsednik montanističnega kluba je prihitel na sejo AA in razložil, da bo banska uprava vrgla institut na cesto, in da je seveda tu v prvi vrsti krivo vodstvo AA.

Predsednik AA je odšel na banovino vprašat, koliko je resnice na tem grozotnem dejstvu — odgovor je bil, **da banska uprava ne bo nikogar deložirala** in tudi ni nobenemu sličnega poročila dala.

Dr. France Veber:

Nacionalizem in krščanstvo

Dr. France Veber: Nacionalizem in krščanstvo. — Kulturna pisma Slovencem (VIII + 240, Ljubljana 1938. Založba Ivo Peršuh, Ljubljana, Poljanska c. 18/III, vezan izvod 50 din).

Kakor so nam dala radijska predavanja g. prof. dr. Vebra l. 1930. novo znanstveno knjigo »Filozofija, Načelni nauk o človeku in o njegovem mestu v stvarstvu«, tako so se tudi lanskoletna radijska predavanja gospoda prof. dr. Vebra o nacionalizmu in krščanstvu strnila v kulturna pisma Slovencem. In dobro je tako, da se te tehtne besede in prav za naš čas primerna razmišljanja niso porazgubila v vsemirju. Predavanje poslušaš, te za čas osvoji, končno pa pozabiš v tem vrvenju idej in misli, ki prav zaradi svoje obilice odrivajo druga drugo v pozabljenje še smisel in glavno misel predavanja samega. V obliko pisem je dr. Veber povil svoja izvajanja. Tudi to je dobro storil. Res je sicer, da so naša pisma danes tolikrat tako suhoparna, kar grobo zunanja in kakor da jih je pisal robot, ne pa človek, toda neredko še vendar zaživi v njih človekova duša v vsej svoji življenjskosti in išče poti k duši naslovljenca. Vsem Slovencem so pisana ta kulturna pisma, da jih daleč od pouličnega hrušča in dnevnih gesel brez predsodkov razmislijo in po spoznanjih teh tihih ur tudi svoje bodoče življenje urede.

Navajati vsebino bi bilo neprimerno. Morda bi zaradi nje kdo knjige ne prebral. In to bi bla škoda zanj in škoda tudi za naše narodno sožitje.

Misel pa je ena: Med nacionalno in krščansko mislijo ni notranjega nasprotja. Še več, zgodovinsko in pojmovno raste nacionalna misel iz krščanske in po krščanski misli najde prehod od ostro zaključene narodne celote do človeštva.

Mnogokrat so nas na tej in na oni strani napadali zaradi našega stališča, ko zgodovinsko vežemo pojma katoličan in Slovenec in ko trdimo: kdor katoliško misel med Slovenci slabi ali celo ubija, slabi in ubija tudi slovensko narodno misel. Pa smo vendarle doživeli tudi priznanje, da je naša pot tudi v tem pogledu pravilna.

P. S. Kar se jezika tiče — ne da bi bil napake iskal — naj bi izpadla beseda »opasen« (str. 13.), tudi je v odvisnih stavkih z »da naj« da odveč in zadošča samo »naj«. Namesto besed »ogromen«, »prebojen«, »proučevati« bi jaz raje pisal »velikanski«, »prebojen«, »preučevati«. Pridevnik od »voditi« je »vojen«, ne pa »vóden«, čeprav naglas odstranja dvoumje. —eš.

POSLEDICE LAICIZMA.

Nedavno je praški nadškof kardinal dr. Kaspar posvetil v Pragi novo češko dekliško gimnazijo, ki jo vodijo uršulinke in ki velja za najmodernejši učni zavod češkoslovaške prestolnice. Ob tej priliki je cerkveni knez med drugim omenil tole:

»Dokler se je javnost zavedala, da se more brez pomoči božje izvršiti kaj trajno dobrega, toliko časa so vodili mladino ob začetku šolskega leta v hišo božjo, da se je izročila v varstvo Bogu. Ob sklepu šolskega leta se je znova zahvalila Bogu. Nova šolska poslopja so takrat stalno blagoslavljali. Po prevratu pa, ko se je pri nas vse odvrnilo od Boga, se je na ukaz neke družbe začelo z razkristjanjevanjem in laiziranjem tako pri zakonu (braku) in družini kot pri mladini in šoli. Odpravili so tudi cerkveni pokop in ga spremenili v sežiganje. Tedaj je prenehal tudi »Veni sancte spiritus«, prenehal »Te Deum«. Otroke niso več vodili v cerkve, iz šol so odstranili križe, pouk verouka je bil otežkočen. Šol niso več blagoslavljali, toda zato so se napolnjevale kaznilnice z mladostnimi zločinci. Gorje, če se ljudstvo ne povrne k Bogu...«

Književnost

SILVESTROVANJE V PLANINAH.

V planinski koči smo. Mala, topla sobica je polna mladih ljudi. Ves dan so smučali daleč naokoli, zvečer, ko se prikažejo zvezde, po neba svetlih potih razkropljene, pa se zberejo okrog tople peči in veselo kramljajo ter si pravijo razne dogodivščine. Seveda je poleg tudi nekoliko lovske latinščine, pa kdo bi jim to zameril? Med veselim petjem slovenskih narodnih pesmi tudi ne sme manjkati harmonike, našega najpopularnejšega instrumenta. Med veselim jodlanjem in poskočnimi alpinskimi popevkami se poslavlja mladina od starega in pričakuje novega leta.

Ura se približuje polnoči; zavijem se v plašč in odidem pred kočo, kjer pod smreko sameva miza. Naslonim se na ograjo in opazujem naravo, mirno počivajočo pod belo odejo. Nebo je jasno in ni videti niti enega oblačka; na temnem plašču noči se svetijo krdela zvezd, luna počasi plava med njimi in s svojim medlim svitom obseva okolico. Vsa dolina je v temi, le vrhovi gorà se svetijo v nadzemski luči. V duhu hodim po njih, poslušam šumenje slapov in gledam v skrivnostno dolino smrekovih in borovih gozdov. Vsi bivaki oživé pred menoj, spominjam se natanko vseh pogovorov in dovtipov, neskončna kamenita polja s temnimi prepadi, navpičnimi stenami in vrtoglavimi višinami so zopet pred mojimi očmi ter me vabijo v svoje začasno kraljestvo.

Priznati moram, da so bili zame najlepši oni dnevi, ki sem jih preživel v objemu gorà. Takrat so preprosti bivaki moj dom, vrv in nahrbtnik sta mi podzglavnik, pot nad temnimi prepadi in vrtoglavimi višinami pa je pot skozi purgatorij k soncu, k radosti srca in duha. Božji svet je odprt pred mano kakor čudovita knjiga in posamezni spomini v bližini in dalji so kakor listi v tej knjigi spominov? Ali ni najlepše takrat, ko človek pije doživetje sveta s svojimi večno žejnimi, otroškimi očmi in dojema vso to čudovito poezijo narave?

V tej sveti tišini, ko je vsepovsod mir, le iz sobe mi udarjajo na uho veseli glasovi pojoče mladine, ki tukaj v prosti prirodi pozablja na enoličnost mestnega življenja, njegove skrite pregrehe in tajne strasti, ki se tako pogosto skoraj neopazno šopirijo za mestnimi zidovi, se zamislim v leto, ki bo vsak trenutek minilo. Kako kratko je eno leto, a vendar mnogokrat tako usodno!

KRISTUS KRALJUJ, molitvenik, s sodelavci priredil dr. Vrečar Ivan. Leto 1938, 896 strani, pesmi z napevi 192 strani.

Navadno mislimo, da imamo dosti slovenskih molitvenikov; ko smo pa ta molitvenik v roke dobili, smo bili prepričani, da smo prav takega zdaj potrebovali.

Prireditelj molitvenika dr. Ivan Vrečar je srednješolski profesor za verouk, pozna torej dobro doraščajočo inteligenčno mladino. O tej mladini pravi: »Ta mladina zavrača materializem in njegovo kulturo..., veselo veruje v Kristusa in Cerkev. Svoje vere ne skriva plaho..., vera ji je življenje, ki prevzema vsega človeka... ta mladina Cerkvi zaupa..., s Cerkvijo misli in sodi, čuti in živi..., verske potrebe novega katoliškega človeka in nove evharistične mladine so rodile ta molitvenik..., uvajanje srednješolske mladine v liturgično življenje je pokazalo, da je treba molitvenika..., ki hoče biti troje hkrati: molitvenik, mašna knjiga in pesmarica... misel na dijaštvo je bila tudi odločilna, da se je mnogo molitev priredilo za zborno molitev.«

Tako je prav. V mladino je treba upati, za mladino je treba vse storiti, pozabiti je treba njene napake in graditi na njeni sončni osnovi

Imamo pred seboj predvsem molitvenik: začetkoma kratek jedrnat nauk o tej elementarni osnovi verskega življenja, o tem dihanju duše, o molitvi, ki ga je liberalna šola in liberalna inteligenca pozabila. V knjižici najdemo molitve za vse slučaje in potrebe. Zelo primerna je razlaga važnosti molitve za skupne in javne zadeve. Saj človek tako rad postane sebičen tudi v svojem duhovnem življenju in pozabi na tovariše, na dom, starše, brate, občino, društvo, šolo, narod, Evropo, Cerkev, pozabi na ločene krščanske cerkve, na misijone in pogane.

Molitvenik nam nudi te molitve v bogati izbiri. Posebno važen je poudarek na zborne molitve, saj Cerkev tako rada moli v zborih po samostanih, po stolnih in kapitelskih cerkvah, pri litanijah itd.

Sredina molitvenika je pa liturgična molitev in daritev svete maše. Ljudstvo naj z duhovnikom moli in daruje kot eno duhovno občestvo in prav to je liturgija, katere središče je sveta maša. V molitveniku pozdravljamo predvsem navodilo za zborno mašo in liturgično besedilo nedeljskih maš in maš ob praznikih.

Poglavje o zakramentih nam nudi kratko jedernato dogmatiko in tudi praktično navodilo za sprejemanje zakramentov.

Ali smo pri koncu? Ne. Pesmi, 145 naših najbolj priljubljenih pesmi za vse potrebe in prilike z napevi so pridejane ob koncu. Prava pesmarica, nadvse posrečena misel. Že doslej smo veliko peli, zdaj pa bomo še bolj. Katoliška cerkev hoče da pojemo, ker se moramo pripraviti na bivanje v nebesih, kjer bomo peli z anglejskimi trumami: Peti hočemo in moramo, ker je naše versko življenje tako bogato in prekipevajoče, da navadna beseda ne zadošča.

Dvojno poudarjamo ob koncu. Profesorju dr. Vrečarju in njegovim sotrudnikom se najiskreneje zahvaljujemo. Vsem srednješolskim dijakom in akademikom, kakor tudi odraslim inteligenci, moški in ženski, kličemo: Vaš stanovski molitvenik, molitvenik, ki ga naj ima vsak izmed vas, doma in v žepu in v cerkvi, bodi molitvenik:

KRISTUS KRALJUJ